

μεράν, εστερημένοι πάσης χριστιανικής ήθικης, μόνον εις επουλότητα, ραδιουργίαν και σκυφαντίαν εξασκηθέντες. δέν ήτο δυνατόν νά έχουν συναίσθησιν του ήθικου ύψους του αξιώματός των και αναλόγως νά προσερχθούν».

Ο κ. Πάλλης μιλώντας (απροδοτικά και αντιχριστιανικά, καθώς είπαν οι Αθηναϊκές εφημερίδες) για τον αρθόδοξο κληρο της Τουρκίας ούτε θάν τὸ φανταζότουνα πως θά βγεί τόσο γλήγορα ένας κοτζάκι δεσπότης νά μιλήσει τόσο πατριωτικά και τόσο χριστιανικά για τὸ Μητροπολίτη της Αθήνας.

Χριστιανική είναι και ἡ ἀφορμή του καυγά. Ὁ δεσπότης καταγγέλληκε ἀπὸ τὸ Μητροπολίτη πως χειροτονάει με τὸ σαρὸ παπάδες και τοὺς γδέρνει, παίρνοντας μπόλικους παρήδες για τὴ χειροτονία. Κι ὁ δεσπότης, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, καταγγέλλει τὸ Μητροπολίτη πως τονε σκυφαντεύει γιατί τονε φεδιάται μήπως και τοῦ πάρει... τὸ Μητροπολιτικό του θρόνο.

Και βάλ' του ρίγνη!

*

ΚΑΤΑΧΑΡΙΚΑΜΕ ποὺ είδαμε μικρὴ μικρούλα κι ἀθροπινὴ τὴν «Ἀκρόπολη» τῆς Τετράδης. Μὰς τάζει πως ἔτσι θά βγαίνει πιά δῶ κι ἄλλοι και τὸ χαϊρόμαστε γιατί ἀπὸ σεντόνι γίνεται ἐφημερίδα, στὸ σκῆμα τῆς «Ἐστίας», —ἐφημερίδα ποὺ θάχει ὅλες τίς εἰδήσεις, δίχως πολυλογίες και περιττὰ κι ἀδιάβαστα πράγματα, ποὺ γράφονται μόνο και μόνο για νά γιομίσει τὸ χαρτί.

Ἡ «Ἀκρόπολη» ποὺ πρωτόβγαλε τὰ δημοσιογραφικά σεντόνια, πρώτη ἔρχεται και νῦν τὰ πολέμησει σήμερα. Ὁ τρώσας και ἴσεται, ποὺ λέγανε και οἱ ἄρχαιοι.

ΘΛΙΜΜΕΝΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

I.

"Ελα νά κάτσουμε μαζί κοντὰ στὸ παρεθύρι νά δῆς πως πλέκεται ὁ κισὸς μες στῶν δοντεῶν τοὺς κλώνους,

τὴν πιερὸδάφη πὼς ἀνθεὶ και πὼς ἀλικοβάφει ὁ ἥλιος μ' ἔνυ φίλημα τὰ φλόγονά της ἀνθια.

"Ελα νά δῆς τίς γιασουμιές μες στ' ἄσπρα σὰ νυφοῦλες τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα πὼς γέρονουν ἀπὸ ἀγάπη, πὼς σέρνεται τὸ ἀγιόκλημα νοσταλγικά στοὺς τοίχους κι ἀναστενάζει μυρουδιές τὴν Ἥλιάση νά μεθύση.

"Ἰσως ζηλέψης... και πλεχτῆς σὰν τὸν κισὸ ἐκεὶ κάτου με τὰ πανώρια χέρια σου τριγύρα στὸ λαιμό μου κι ἀναστενάξης μυρουδιές και γείρης σὰν τὸ ρόδο.

"Ελα νά κάτσουμε μαζί κοντὰ στὸ παρεθύρι.

χέρια στὰ σωθικά μου και νά σκίσω τὴν καρδιά μου και νά πιῶ τὴ μικρὴ-μικρὴ φωνούλα ποὺ κά βεται μέσα της και κλαίει.)

Δυὸ περιπλοκάδες εἶσαν σκυφανωμένες στὸν τοίχο πίσω ἀπὸ τὸν Ὁρέστη και ταραζόντανε και κουνούσανε τὰ κεφάλια, τὰ πόδια, τὰ χέρια, ἡ μιὰ δὲπλα στὴν ἄλλη γειτονοτούλες—λές και κουνεν τιάζανε και χειρονομούσανε, ἔπειτα ξάφνου θυμώ- νανε, πιανόντανε ἀπὸ τὰ μαλλιά, παλεύαие, σуро μαδιούντανε, βριζόντανε, ἔπειτα πάλι ἡσυχάζανε κι ἀρχίζανε ξανά νά γλυκοκουθεντιάζουνε και νά σουρεῖουνε, ἀργοκουθόντας τὰ χέρια.

— Θάχεις πιά τελειώσει τὴν «Καινὴ Διχθήκη» σου, Ὁρέστη... ἔρηξεν ἡσυχὰ κι ἀστόχαστα κ' ἔσπασε τὴ σιωπὴ ὁ Γοργίσις.

Ὁ Ὁρέστης τινάχτηκε ἀπότομα σὰ νά τὸν πλήγωσε κανεὶς και τὰ λογία του ἀνκοήσανε, μουγκρίζοντας ὅλα μαζί και πνιγῆκανε στὸ λαιμό του και δέν μπόρεσε λέξη νά πεῖ...

— Ὁρέστη μου... Ὁρέστη μου!..

Κ' ἡ Χρυσούλα πετάχτηκε και τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, σὰν παιδάκι, κ' ἤθελε νά τὸν χαδέψει για νά ξεχάσει...

— Τὴν Καινὴ μου Διχθήκη!

II.

"Ἀμέτρητες ὥρες θωροῦ τὴ μορφὴ σου γραμμένη, γλυκιὰ στὸ χαρτί, γιατί;

Στὰ μάτια σου μέσα ζηκὼ τὴ ζωὴ σου ν' ἀκούσω ποθὼ τί μοῦ λές, μὴν κλαῖς;

Θολώνει ἡ ματιά σου, τὰ δάκρια σου τρέχουν! Κρυφὰ σὲ ρωτῶ:—Μ' ἀγαπᾷς;— Γελᾷς...

Και κλαῖς και γελᾷς και σκορπᾷς σὰ θελήσης ζωὴ και φωτιὰ θεϊκιά, ὠ εἰκόνα γραμμένη! Τί θὰ πῆς σὰ μιλήσης, γλυκιὰ;

III.

Τὰ λυγρὰ τους τὰ κορμιά περῆφανες οἱ λεῦκες με τίς ψηλὲς κορφές, μ' ἀνατριχίλα τὰ λυγοῦν σὰ νῦναι μεθυσμένες ἀπὸ χαρὲς κρυφές.

Τὸν κοντυλένιο τους κορμὶ τὸν ἀσπροφροσμένο νοσταλγικά φιλεῖ ὁ Βάγκος με τὰ φύλλα του και στὴ θερμὴ του ἀγκάλη τοὺς κλώνους του καλεῖ.

Δόγια γλυκὰ τοὺς τραγουδεῖ, γλυκὰ κι ὄνειρεμένα τραγούδια τῆς καρδιάς κ' εἶναι τὰ δάκρια του κρᾶσι κ' εἶν' ὁ κωνὸς μουσκάτος τῆς θείας του φωτιᾶς.

Τὰ πλανεμένα χέρια του γιομάτ' ἀπὸ σιωφίλι χνουδάτο, διαλεχτό, ε' ἀπλώνει μες στὰ στήθια τους νά τίς γλυκοποτίση μεθῦσι μαγικό.

Κ' οἱ λεῦκες πίνουν τὸ κρᾶσι... κ' οἱ κοντυλογραμμένες περῆφανες κορφές, ἀνατριχιάζουν και λυγοῦν σὰ νῦναι μεθυσμένες ἀπὸ χαρὲς κρυφές.

Ὁδῆσός.

ΡΙΝΑ ΔΕΒΑΝΤΗ

ΦΥΛΛΑΔΕΣ

ΤΟΥ ΓΕΡΟΔΗΜΟΥ*

ΔΕΙΓΤΕΡΗ ΦΥΛΛΑΔΑ

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

A'

ΣΤΗΝ ἈΚΡΟΠΟΛΗ, ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Κάθε βράδυ τώρα κ' ἐμπρός, ἀγνώριστε πατριώτη και κληρονόμη, θὰ τὴν ἔχω τὴν καλή σου τὴ συντροφιά. Θὰ ταξιδεύουμε κάθε βράδυ. Ταξίδια τῆς φαντασίας ἡσυχὰ και κρυφὰ. Θὰ βλέπουμε και θάκούμε. Ἄχ, τί θὰ δοῦμε και τί θάκούσουμε! Μὰ ρωμιωσύνη ἀλάκρη!

Δὲ θὰ εἶναι μακρινὸ τὸ πρῶτο ταξίδι μας. Ἀπάνω στὴν «Ἀκρόπολη» τοῦ σκληρωμένου χωριοῦ μας θὰ νέδουμε.

Εἶναι φεγγάρι και Μάης μῆνας. Ἡ φύση κοιμάται με μαγευτικὸ χαμόγελο στὴ χαριτωμένη τῆς εἴψη.

Μισὴς ὥρας ἔρομος ἀπὸ τὸ καλὸν ποὺ κάθου- μαί και σοῦ γράφω. Νά πάμε με τὸ νοῦ μας γιαλὸ γιαλὸ. Δυὸ κάθους περνοῦμε, και τὸν τρίτο τὸν κάθο τονε στεφανώναι ἡ φτωχοπερῆφανὴ μας Ἀκρόπολη.

Ἄς σταθοῦμε μὰ στιγμὴ στὸ μιὸ τὸ δρόμο, Ἐκεῖ, κοντὰ στὸ λάλο τὸ κύμα, ποὺ σιγανὰ κατακυλάει και ἔσπᾶνε κι ἀρρίζει, και μαργαριταρώνει τὴν ἀμμουδιά.

Πατρίδα μου, τί ἀθάνατο πρᾶμα εἶναι αὐτὴ ἡ ὁμορφιά σου. Πρέπει ἄνθρωπος νά σὲ στερηθῆ, νά καταλάβῃ τὴν αἰώνια σου χάρη! νά γεράσῃ στὰ ξένα, και νά ξανάρῃ τὴν ἀγκαλιά σου, νά ξανακίτῃ. Πατρίδα, χρυσὴ ἀγαπητικὴ μου! καμὲ χώρα δέν ἔχει τὰ κάλλη σου, τὴν ἀγῆρατη νιότη σου! Σὲ πλημῆρισε τὸ αἶμα, σὲ ρήμαξαν ἀμέτρη- τες σφοδρές, κ' ἐσὺ ὡς τόσο χαμογέλας, καθὼς ὅταν ἕνας Πραξιτέλης σὲ κοιτᾷ και χάραξε ἔλα σου τὴ ζωὴ και τὴ χάρη ἀπάνω στὰ ψυχρά σου τὰ μάρμαρα. Βατίλεια στήθῃκαν και γκορμιστήκαν, πίστες ἀλλάξαν, ἀμέτρητα θιερὰ πέρασαν ἀπὸ τίς βασιλι- κές σου τίς θύρες, με χαλάσματα σὲ σκέπασαν και με κέκκαλα σέσπεισαν, και σὺ ὡς τόσο τέτοιαν ὠρα δέχασαι τὴν Ἀφροδίτη στὴν ἀγκαλιά σου, και γλυ-

* Ἡ ἀρχὴ τὸν ἀρ. 357.

"Ἐνα γέλοιο σπάραξε τὸ λαιμό του και τὴν ψυχὴ του.

— Ἄ! μὲ κοροϊεύετε και σεῖς! Ἄ! γελᾶτε κρυφὰ ἀπομίσχ σας γιατί τόλμησα νά καταπιασθῶ ἕνα τόσο μεγάλο ἔργο!

— Ὁχι, ὄχι! Σοῦ ὀρκίζομαι, ὄχι, Ὁρέστη. Ἐγὼ; Ἐγὼ ποὺ σ' ἀγαπῶ σὰν παιδί μου, Ὁρέστη!

— Ποιὸς ξέρει, ποιὸς ξέρει!.. Ἰσως ἔχετε δίκιο, ἔπω; ἔχουνε ὄλοι οἱ ἄνθρωποι δίκιο. Κανένας νά μὴν ἐξετάζει ἀπὸ ποῦ ἔρχεται και ποῦ πηγαίνει. Νά μὴ διακόψῃς τὴ μακάρια γαλήνη τῆς ψυχῆς ποὺ κοιμάται ἀπάνω σ' ἀπαλά κι ἀδίπλωτα ροδόφυλλα τῆς ἀμάθειας και τῆς προτυχίας! Οἱ Σουβαρίτες σφάξανε στὴν πολιτεία τοὺς ὄλους τοὺς πετεινοὺς, γιατί τοὺς ταραζάνε τὸν ὕπνο, προκαγγέλοντάς του τὸ ξημέρωμα.

Τὸ κορμί του ὄλο ἀνκοηθόυσε κ' ἔφρισε. Ὅσο περισσότερο ἡ ἀμφιβολία λύγιζε τὴν ψυχὴ του, τόσο πιὸ πολὺ ἤθελε νά φωνάζει, νά διαλαλήσει τ' ἄνειρό του, νά κηρύξει τὴν πίστη του, λές κ' ἤθελε με τὸ θόρυβό και με τίς φωνές του ν' ἀπατήσῃ τὸν ἑαυτὸ του, ν' ἀπατήσῃ και τοὺς ἄλλους και νά κατασκεπάσει τὴν ἀσώπαστη φωνὴ τοῦ δισταγμοῦ

ποὺ ὕψανε μέσα στὴν ψυχὴ του τὸ κεφάλι και σφύριζε σὰ ρίδι πεινασμένο.

— Ἄ! φοβοῦμαι, θὰ τραλαθῶ! Ἡ λογικὴ λέει: Βάλε φράγτες δεξὰ και ζερὰ στὰ μάτια σου και σκύψε κάτω ἀπὸ τὸ ζυγὸ και γύριζε μερνουχτίς κοτοδεμένος στὸ στενωτόνορο κύκλο τῆς ζωῆς—σὰν τὸ ἄλογο στὸ μαγγανοπήγαδο. Μὴν ὑψώνεις τὸ μέτωπο και μὴ ρωτᾷς! Ἄ! τὸ ξέρω! Μὰ δέν μπορῶ! Θὰ σηκῶσω τὸ μέτωπο και θὰ σηκῶσω τὸ χέρι, ὄχι ἀνοιχτὸ σὰ ζητιάνος μὰ σφιγμένο σὰν ἐκδικητῆς και θὰ ρωτήσω τὴ Μαῖρα—τὴ Μαῖρα ποὺ δὲ μιλεῖ μόνο σκοτώνει. Πές μου τί εἶμαστε; Τί ἔναι ἡ ζωὴ και τί ἔναι ἡ ἀγκυρὴ και τί ὁ θάνατος; Κ' ἔμεις γιατί τρέχουμε ἔτσι; Και ποιὸς μὰς σπρώχνει; Και ποῦ ταίμε; Ποῦ πάμε;

Φώναζε ὁ δύστυχος Ὁρέστης κ' ἔσφιγγε τὴ γροθιά του... Τοῦ κᾶκου... Τοῦ κᾶκου... Ἐνοιωθε πως τὰ λέει ψέματα. Πὼς θέλει νά ἐξαπατήσῃ τὸν ἑαυτὸ του με μεγάλα λόγια παληκαροσύνης. Ἐμιαίως ὁ Ὁρέστης με τοὺς πρωτόπειρους κολυμπη- τάδες ποὺ φωνάζουνε ὅταν πέφτουνε ἀπὸ ψιλά για νά πάρουνε κουράγιο... Τοῦ κᾶκου... Τοῦ Ὁρέστη τὴ δύναμη ὄλη τὴν ἔτρωγε ἕνα μεγάλο σκουληκι. Ὅσο ἡ ἀμφιβολία θέρειε μέσα του, τόσο κ' ἐνοιωθε τὴν

ρακείθε λιγάκι. Έκει, κατά το χάλασμα του Μπραί-
μη. Έκει, στην άλλη την άκρη της Τάμπιας είναι
το Μπραίμη το χάλασμα.

Μά έσύ, σέ φαντάζουμαι και κοιτάζεις άκόν' άλ-
λου, όχι κατά τή θάλασσα πιά, μόνο στα σπαρ-
μέν' αυτά τά χωράφια που άπλώνουνται μπρός μας,
μέ βόλους τρανός σά βράχους στημένους έδω κ'
έκει, ως κοντά στάκρογιάλι. Κοιτάζεις, σά νά τό
θαμάζεσαι τί νά είναι αυτοί οι βόλοι. Νά μέ συμ-
παθήσης, που πλάκωσε τό νού μου έ βαρός έ καη-
μός, και παρά λίγο νά τό λησμονήσω πώς 'Ακρό-
πολη δίχως πολιτεία δέ γίνεται, και πώς εκείνη είναι
ή έρμη ή πολιτεία της πιά έρμης 'Ακρόπολής μας.
Είναι ή άρχαία ή χώρα που βλέπεις, κι άπομεινά-
ρια της οι άδοξοτοκόλλητες πέτρες. Τίποις άλλο
παρ' αυτές δέν της έμεινε! 'Αν είτανε μέρα και κα-
τεθαίναμε, ίσως βρίσκαμε και μερικά λυχνάρια κομ-
ματιασμένα, που τί είδαν άπό τή στιγμή που βγή-
καν άπό το τεχνίτη τό χέρι, μέ πεισματάρικη
ουισπή κρυφά τό φυλάγουν! Τό βλέπεις, τό βλέπεις
τό λυχνάρι, τό ρωτάς μέ λαχτάρα, σέ τί όμορφίες
έχουσε φώς, σέ τί άρετές, σέ τί άλήθειες, σέ τί με-
γαλεία και δόξες, και στόμα δέν άνοίγει νά σού μι-
λήση τό βουδ τό κεραμιδοκόμματο! 'Όλα, όλα νά
τά φανταστής έκει πρέπει. 'Αγορές, στοές, γυμνά-
σια, χορούς, θέατρα, πανηγύρια. 'Η θρησκεία της
όμορφιάς, της χαράς και της ήδονής θά μεθύση τό
νού σου, και θά ξαναγεννήση τήν ύπαρξή σου. Θα-
κύσης τότες τόν 'Ερπαντρο νά δοκιμάζη τήν έ-
δομη χόρδα του, τόν 'Αρίωνα νά μαθαίνη άπό τή-
δόνια του κάμπου τό θεό τό μυστήριο που μάγεψε
τά δελφίνα. Θενά δής μαρμαροτράχηλες παρθένες
νά κατεθαίνουνε στό Ναό της 'Αγάπης, και νά κα-
ταθέτουν πολύτιμα στην 'Αφροδίτη ταξίματα, άγγελ-
λοκάμωτα παλιάρια πτεφανωμένα νά ακολουθούν τήν
Ιερή συνοδεία μέ λαχτάρα και περηφάνεια. Θενά δής
άντρες συναγμένους σέ στοές μαρμαρίνες και σέ πε-
ριστήλια, και βυθισμένους στή μελέτη εκείνη που
τηνε λέγανε—«τή πάλαι συμφέρον»—τό συμφέρον
έκεινο που κολοβόλησε κι αυτό σήμερα καθώς τό
λυχνάρι, κι άλλο τώρα δέ σηκώνει παρά τό ιδιαί-
τερό μας καλό, τήν άχόρταχη τήν όρεξη του έγώ.
Θενά δής καρδιά και καρδιά, άλλα νά σκαρώ-
νουνται σιμά στό λιμένα. Άλλα πάλι άραγμένα ή
και στην άμμουδιά τραβηγμένα, κι άλλα νά σηκώ-
νουνται γεμάτα σιδερόχερους κωπηλάτες, που ξεκί-
νουνε νά διαφεντέψουν τήν καλότυχή τους πατρίδα.
Θενά δής ξένα πλοία νά μπαίνουνε μέ πραιμάτιες
άπό Φοινίκη, άπό Βοζάντιο κι άπό Ρόδο: άλλα νά
βγαίνουνε φορτωμένα κρασί που μήτ' ένας 'Αριστο-
τέλης δέν τάλησημόνησε στην άθανασία νά τό δια-
λαλήση. Θενά δής της τέχνης έργα, που του κακού
σήμερα ένας Φράγκος πολεμάει νά τό ξαναπλάση.
Θενά βρής τήν άγια τήν τέχνη μέσα στή ζωή, μέσα
στην ψυχή των μακαρισμένων κατοίκων αυτής της
χώρας. Θενά βρής άγάπη, άρετή, χαρά, πλούτος
δόξα,— τί δέ θά βρής!

Κι ως τόσο τάνοίγεις τά μάτια που ή φαντασία
τάχει μαγεμένα τόση ώρα, κι άλλο δέ βλέπεις παρά
χωράφια, χωράφια και βόλους άδοξοτοκόλλητους!
Μήτε πέτρα πάνω στην πέτρα δέ σώζεται! Μήτ' ένα
φάντασμα θλιμμένο τή νύχτα δέν έρχεται νά καθίση
και νά θρηνήση τό μεγάλο, τόν τέλειο τό χαλασμό!

'Αδύνατο νά φανταστής και νά μή σέ πάρη σαν
άνεμος άπέραντη θλίψη! Νά ξέρης τό τί είτανε
κάθε λιθάρι: σ' αυτά τά χωράφια, είναι μά τό ναί
βάσανο κι άπό το γκρεμισμένου άγγέλου φριχτό-
τερο. Καλότυχος ό ζευγάς,—κι άς είναι και 'Τούρ-
κος,—που ήσυχά και ξένοιαστα έργώνει τό ιερό
αυτό χώμα, δίχως καν νά τ' όνειρευτή πώς γίνε-

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100 000 ! ΛΑΧΕΩΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έκαστον γραμμάτιον ισχύον διά τήν κλήρωσιν τής 31 Δεκεμβρίου
1909 τιμάται άντι μιας δραχμής.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΗΣ :

ΜΕΓ ΚΕΡΔΟΣ	έκ δραχ.	€
1 Κέρδος	»	100,000
1 Κέρδος	»	25,000
3 Κέρδη	»	10,000
5 Κέρδη	»	5,000
118 Κέρδη	»	1,000
557 Κέρδη	»	100
		50
1000 εν όλω κέρδη άξίας δραχμών.....		225,000

Γραμμάτια πωλούνται. Είς τή δημοσία ταμεία και λοιπάς δημοσίας έργας, εις τας Τραπεζας, εις τούς σταθ-
μούς και στασιάρχους των σιδηροδρόμων, τούς διαχειριστάς των μονοπωλίων και τή πρακτορεία των έφημερίδων.
Δια πέναν πληροφορίαν ή ζήτησιν γραμματίων άποσυνθέντων εις τό Γραφείον του 'Εθνικού Στόλου και των
'Αρχαιοτήτων, ύπουργείον Οικονομικών εις 'Αθήνας.

Ο διευθυνών τμηματάρχης
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

ται νά ύπάρξη κ' Ιεροσολία στον κόσμο!
Του κάκου, γύρισε νά δούμε και του Μπραίμη τό
χάλασμα. Στην άλλη την άκρη της Τάμπιας. Τέσσε-
ρεις τοίχοι, κοκκοβάγιες γεμάτοι. Είταν όμως μία
φορά σπίτι, κι όσο για τόν Μπραίμη, είταν κι αυτός
Ρωμός μία φορά! Πρέπει νά τή μάησε τήν ιστορία
του. Νά σού τή εγγηθή σέ δρόμο, ώρα που θά κα-
τέδουμε, νά γυρίσουμε πίσω, σέ μοναχικό τό καλόδι.
('Ακολουθεί)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

— Florian-Parmentier. «Deserteur?»
Roman contemporein. Nouvelle edition
Paris. Gaston-Serge, editeur. 17 Rue
Fontaine.

Έργο του γνωστού νέου ποιητή και κριτικού
που ή αισθητική του μελέτη «'Ηθική φυσιολογία
του ποιητή» προξήνησε μεγάλη εντύπωση. Για τό
μυθιστόρημα αυτό τό γραμμένο μέ δύναμη και μέ
ποίηση, μίλησε όλος ό γαλλικός τύπος.

— Roger Dévingne (Georges-Hector
Mai. «Les Bâtisseurs-de-Villes. Poemes.
Στόν ίδιο τόν έκδοτή (Gaston-Serges).

Στίχοι νέου ποιητή μέ μεγάλην επίβολή και
φιλοδοξία νά πη τό τραγούδι του αγιά τήν άγάπη
των ανθρώπων» μέ τόν έρωτα και τήν φροντίδα της
μεγάλης Χώρας.

— Στο τελευταίο φυλλάδιο του «Mercure de
France», ό Δημήτρης 'Αστεριώτης (Philéas Le-
besgue) μιλώντας για τά νέα ελληνικά έργα, γρά-
φει για τό νεότερο δραματικό έργο του διευθυντή
του Νουμά :

«Κ' ή δραματική αυτή σκηνή της «'Οξώπορ-
τας», καθώς και οι «'Αλυσιδες» είναι μία προσπά-
θεια για τό ξανάνωμα των έργων που τά έμπνέει
ό πόλεμος των κοινωνικών έλαττωμάτων και ή σά-
τιρα, που κρατιώνται άπό τό φυσικό του διαλόγου.
Τήν προσοχή και τή φροντίδα που γεννάνε τή δα-
νειζονται άπό τίς ιδέες που βάζουνε μέσα κει σ'
ένέργεια.

Κ' έτσι τά πρόσωπα που έμψυχώνουν τά έργα
τούτα φαίνονται πώς δέ ζουνε παρά άπό μία ζωή
τεχνητή κάπως όπου τά συνηθισμένα αισθήματα
δέν έχουνε βαθειά δύναμη. Μά επειδή, καλά καλά,
τό δράμα μας δίνεται μέ πλοκή που μέσα της κρέ-
μεται ή τύχη μιας κοινωνίας, ή δραματική του
χάρη τραβά και είναι μολαταύτα δυνατή, και θά

είτα, θάκο νά παραμερήσει κανείς τή σκηνηκή αξία
των προσπαθειών τούτων, που τιμάνε τή δημοτική
γλώσσα. 'Επειτα ή σκηνή «Στήν 'Οξώπορτα», βί-
ζει μυστικά μας σπουδαιότατο ζήτημα, τό ζήτημα
της λευτεριάς της γυναίκας.»

— «Κ. Φ. Σκόκου: 'Εθνικόν ήμερολόγιον 1910».
Κλείνει τά 25 χρόνια του μέ τούτο τόν τόμο τό ή-
μερολόγιο του Σκόκου και γι' αυτό ή φετεινή του
έκδοση είναι, νά τήν πούμε, πανηγυρική. 'Εξόν άπό
τήν άλλη διαλεκτή, καθώς πάντα, ύλη του, έχει
σε μικρές εικονούλες όλους τούς λογογράφους και
ποιητές που γράψανε στά εικοσιπέντε τούτα χρόνια
μέσα στό ήμερολόγιο. 'Η πινακοθήκη αυτή, μαζί
μέ τίς σύντομες βιογραφικές σημειωσούλες, είναι ά-
ληθινά πολύτιμη.

ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΣ

Ο,ΤΙ ΒΛΕΠΕ

— Μία όμορφη φάρσα, ή «Κληρονομία», πλάηθηκε τήν
παραμένη βδομάδα μέ μεγάλη επιτυχία σέ θέατρο του
Οικονόμου. 'Εξόν άπό τούς κ. κ. Μουστάκα, Βαρνάβα κλπ.
πολύ όμορφα και χαρακτηριστικά έπαιξε και ή κ. 'Αννα
Βάκου.

— 'Ο γεροντικός σύλλογος «Κωνσταντίνος Παλαιολό-
γος», εξόν άπό τά εθνικά πράματα, διαφέρειται και για τά
θεατρικά. Κ' έτσι διόρισε μία επιτροπή άπό τούς κ. κ.
Βουδούρη, Παπαμιζέλοπουλο κλπ., μέ εισηγητή τό δραμα-
τικό συσώφρα κ. Καλλιρόην Καραβίδα. νά κρίνει και νά
βαθμολογήσει τά πρωτότυπα έργα που παιχτήκανε τό πε-
ρασμένο καλοκαίρι στην 'Αθήνα. Και τάκρινε, που νά μή
βασκαθεί, παιμπαιδικότατα.

— Πολλοί φίλοι μας γράψανε άπό τί έπαρχίες κι άπό
τό 'Εξωτερικό και τούς στείλαμε «Προκήρυξη» του 'Ιδα.
'Όσοσο μείνανε ακόμα μερικά αντίτυπα και καρτερούμε
νά μας γράψουν κι άλλοι νάν τούς στείλουμε.

— 'Η «'Εστία» και μία δυό άλλες έφημερίδες βιαστή-
κανε νά χαρακτηρίσουν τρελλά τό δεσπότη της Δέρισσας.
Γιατί; Δέν καρτερούνε νά δούνε πρώτα τί θά βγει άπό τήν
ανάκριση; Μπορεί νάχει και δικιο και τότε πιά δέ θάνα
τρελλάς, μά πλληληκράς, γιατί δε φοβάται νά τελαλήσει
τήν αλήθεια.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Στά Τρία ερωτηματικά. Ούτε τό άποδοκιμάζουμε
ούτε τό επιδοκιμάζουμε τό έργο του «Στρ. Σουδίσμου».
Τό κρίνουμε μοναχά. 'Ο,τι καλό τό λέμε, δ,τι κακό τό
χτυπάμε. Μήπως αυτή δέν είναι άπό μιάς άρχής ή πολι-
τική του «Νουμά»: 'Γιατί λοιπόν άπορείς; —κ. Μεδικ.
Θέλει ακόμα λίγο δουλεμα ό στίχος και γι' αυτό δέν τό
δημοσιεύουμε.—κ. Γ. Μουρ. στό 'Ηράκλειο. Σού στέλ-
νουμε ό,τι μας ζητάς.—κ. 'Υπ. στή Σμύρνη. Λάβαμε τή
συντρομή κ' εύχαριστούμε.